

kalder en anden Lov." Denne Forbring er der i de forløbne Aar gjort Forsøg paa at gjøre Fyldest; men skulle vi naae til en virkelig Gjennemførelse af denne Lovbestemmelse i den nuværende Rigsdagssamling, gælder det om saa hurtigt som muligt at faae tilveiebragt Betingelserne for, at en saadan Forhandling overhovedet kan blive frugtbar. Vi opgive ikke Haabet om, at en saadan Forhandling endnu skal kunne føre til et frugtbart Resultat, til Gjennemførelse af Hærløven; men efter hvad der er foregaaet, efter de Erfaringer, som de foregaaende Samlinger have maattet give os, have vi maattet faae den bestemte Overbevisning, at Ministeriet, ligesom det aabenbart selv har maattet opgive ethvert Haab, enhver Illusion om at kunne gjennemføre denne Sag, er en af de væsentligste Hindringer for, at denne Sag kan gjennemføres. Smidlertid er det jo ikke dermed givet, at Sagen ikke skulde kunne gjennemføres endnu i indværende Rigsdagsamling, men det paaligger dette Things Flertal som en konstitutionel Pligt at gjøre Sit til ogsaa at faae denne Lovbestemmelse gjort Fyldest derigjennem, at vi fra vor Side pege paa, hvor Hindringen ligger, hvor Feilen er, der har medført, at vi nu paa 5te Aar staa overfor en aldeles ufrugtbar Forhandling om Hærløvens Revision. Da jeg nu ikke tror, at der fra nogen Side i Grunden kan være den fornødne Interesse ved at gjentage en atter og atter udslidt Detailforhandling om Hærløvens Revision, tillader jeg mig derfor at foreslaa, at denne Sags Forhandling nu sluttet med Vedtagelse af følgende Forslag til en motiveret Overgang til Dagsordenen, som jeg skal tillade mig at oplæse. Det er saalydende: „I Erkjendelse af, at der efter Regjeringens Optraeden i den foreliggende Sag ikke er Udset til, at den paabudne Revision af Hærløven kan gjennemføres under det nuværende Ministerium, gaar Folkethinget over til Dagsordenen.“

Formanden (Rabbe): Forhandlingen dreier sig altsaa nu om den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Jeg skal tillade mig at oplæse den endnu engang. Den lyder saaledes: „I Erkjendelse af, at der efter Regjeringens Optraeden i den foreliggende Sag ikke er Udset til, at den paabudne Revision af Hærløven kan gjennemføres under det nuværende Ministerium, gaar Folkethinget over til Dagsordenen.“

Iværmod: Efter det Forslag, som er blevet reist her af det ærede Medlem, der nu satte sig, vil en ydeligere Forhandling af den foreliggende Sag ikke kunne føres. Jeg skal naturligvis derfor slet ikke indlade mig derpaa; men jeg maa kun tillade mig et Par Bemærkninger lige over for det ærede Medlem. For det Første forekom det mig, at hans Motivering paa flere Punkter var ganske overordentlig søgt, og navnlig at

den var overordentlig søgt der, hvor han kom ind paa Spørgsmaalet om Mindretallets Stilling i de tidligere Samlinger samt om den Stilling, det sandsynligvis vilde komme til at indtage i denne Samling. Jeg kalder det overordentlig søgt, naar det ærede Medlem udtalte, at Mindretallet i Hæruvalget tidligere havde stræbt at komme en Hestelængde foran Ministeriet, saaledes som det ærede Medlem saa smagsfuldt udtrykte sig, — det ærede Medlem havde overhovedet i sit Foredrag meget med Heste og Vogne at gjøre — medens han mente, at Ministeriet nu vilde søge at komme en Hestelængde foran os, og at vi da vilde begynde paa en Frist igen. Jeg turde maafte minde det ærede Medlem om Mindretallets Stilling i det Hele taget i de tidligere Hæruvalg, vi have havt. Det bestod ikke af en samlet Masse, men det var Mænd af temmelig forskellige Anskuelser, endog med Hensyn til mange Punkter, og det var først efter en meget lang Forhandling, en Forhandling, der havde trængt sig gennem flere Aar, at det endelig lykkedes at bryde vore Anskuelser saaledes mod hverandre, at der kunde komme et fælles Forslag ud deraf. Nu forekommer det mig høist mærkværdigt, at det ærede Medlem tror, at en Forhandling i Aar om dette Spørgsmaal virkelig skulde kunne føre til, at Mindretallet paany gav sig til at stræbe frem foran Ministeriet, efter at det endelig har opnaaet den Enighed, hvortil det i saa overordentlig høj Grad har trængt, og som ganske sikkert vilde bryde, dersom noget af Mindretallets Medlemmer vilde forsøge paa at komme ud over de Grændser, indenfor hvilke deres Forslag var blevet støbt ved tidligere Forhandlinger. Jeg maa derfor antage, at det ærede Medlem mere er kommet frem med disse Betragtninger som en Spøg, skjøndt det forekommer mig, at en Spøg under en saa alvorlig Sag som denne var mindre vel anbragt. — Jeg skal fremdeles sige til det ærede Medlem, at man ganske sikkert ikke bør kaste Eiden bort, naar det ikke kan føre til nogen frugtbar Forhandling; men Spørgsmaalet er kun: hvad forstaa vi ved en frugtbare Forhandling? Jeg mener, at den Forhandling er frugtbar, som giver et godt og rigtigt Resultat, og det ærede Medlem er formodentlig enig med mig deri; men naar vi nu ere af den Anskuelse, at det Resultat, som de Herrer af Flertallet, der tidligere havde Sæde i Udvalget, og hvis Forslag Folkethinget senere gik ind paa, ere komne til, langt fra er nogen skøn Frugt, men endog er en meget daarlig Frugt, vilde de Herrer kunne indse, at vi langt mere foretrakke at beholde, hvad vi have, fremfor at faae denne Frugt under Forhandling. Naar det ærede Medlem endelig sagde, at det var Pligt for Folkethinget at føre Forhandlingen tilbage i et roligt Spor, skal jeg indrømme, at den Maade, det ærede Medlem har valgt, vil sikre Roilighed; det vil det ærede Medlem ganske sikkert opnaa, men jeg kan ikke være enig med det